

Arrest

nr. 300 839 van 30 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 september 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het summier poneren van een vrees en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Betreffende verzoekster haar kritiek dat de commissaris-generaal de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen niet heeft gerespecteerd waarbinnen hij luidens die bepaling een beslissing neemt, dient erop te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij vreest voor haar leven en is ervan overtuigd dat zij vermoord zal worden door haar man indien zij gedwongen wordt terug te keren naar Albanië. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij eventuele problemen met haar echtgenoot in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De algemene opmerking van verzoekster, die nalaat zelf enige (laat staan andersluidende) informatie bij te brengen, dat "Verwerende partij zet een mooi theoretisch betoog uiteen maar, maar de realiteit is een ander verhaal", is geenszins van aard een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij aan de hand van die objectieve landeninformatie wordt onder meer blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie en hij zet uiteen dat o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden.

Het argument van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij geen bescherming wou inroepen van de autoriteiten uit schrik dat haar man haar zou vermoorden, kan haar nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De Raad merkt dienaangaande op dat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De Raad benadrukt hierbij dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoeksters vrees in het kader van het huiselijk geweld aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te verlenen.

Verzoekster toont aldus niet aan dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul. Het Verdrag van Istanbul is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van Istanbul verschenen in het Belgisch Staatsblad. Overweging 31 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) verwijst naar dit Verdrag: "Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)". Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd in de nationale wetgeving. De Raad ziet niet in, noch wordt dit toegelicht, wat voornoemd artikel van bovenstaand Verdrag toevoegt aan de vigerende wetgeving. Verzoekster verduidelijkt voorts niet welke gendergerelateerde problemen niet onderzocht werden, noch hoe de criteria uit het Vluchtelingenverdrag op een niet-gendersensitieve wijze werden uitgelegd, noch hoe haar verzoek om internationale bescherming niet-gendersensitief zou zijn behandeld. Bovendien zet verzoekster in haar verzoekschrift zelf uiteen dat "Meisjes en vrouwen die het slachtoffer zijn van gendergerelateerd geweld kunnen dus bescherming vragen in een derde land wanneer hun eigen land faalt hen te beschermen tegen vervolging. Dit principe was reeds erkend door de interpretatie van het Verdrag van Genève door het UNHCR in hun richtlijn over internationale bescherming(...), en in de Europese Kwalificatierichtlijn(...); het verdrag maakt dit principe nu juridisch bindend voor de lidstaten van de Raad van Europa." In casu kan verzoekster beroep k doen op bescherming van de nationale autoriteiten in Albanië. Een schending van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul kan dus ook niet langer worden volgehouden.

2.4. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze, op een summier samenvatting na, ongemoeid laat. Het algemeen verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

2.5. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP is het niet eens met de analyse in de beschikking aangaande de in Albanië beschreven elementen. Ze verwijst tevens naar haar pleidooi in de zaak nr. 12 op de rol, het gaat hier ook over een dame die mishandeld werd door haar echtgenoot, zonder voldoende bescherming door de autoriteiten, zodoende blijft ze op haar standpunt dat er een gebrek is aan bescherming door de autoriteiten van haar land. Ook hier verwijst ze naar de feminicide-cijfers die jaarlijks groeiende zijn. Gezien VzP nog 2 minderjarige kinderen heeft, stelt zich het probleem van terugkeer des te meer. Niemand beschermt haar, ze is niet bang van haar land maar van haar man.”

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij dan wel aan dat zij het niet eens is met de analyse in de beschikking aangaande de in Albanië beschreven elementen, doch zij voert in wezen slechts een algemeen betoog zonder *in concreto* in te gaan op de reeds uiteengezette motieven en gronden, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen.

De verzoekende partij stelt immers dat zij een dame is die mishandeld werd door haar echtgenoot zonder voldoende bescherming door de autoriteiten en dat zij zodoende op haar standpunt blijft dat er een gebrek is aan bescherming door de autoriteiten van haar land, waarbij zij algemeen verwijst naar de feminicide-cijfers die jaarlijks groeiende zijn. Zij gaat met haar uiteenzetting dan ook voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, zoals hiervoor uiteengezet. Uit een eenvoudige lezing blijkt immers de vaststelling dat, zelfs indien de vrees van de verzoekende partij in het kader van het huiselijk geweld aannemelijk wordt bevonden, hoe dan ook uit niets blijkt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Eveneens wordt geduimd dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Het besluit luidt dat de verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te verlenen. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht

in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar haar verklaringen. Door ter terechtzitting louter te volharden in de stelling dat er een gebrek is aan bescherming door de autoriteiten van haar land en slechts algemeen te verwijzen naar de feminicide-cijfers die jaarlijks groeiende zijn, gaat zij hieraan voorbij en kan zij deze concreet gemotiveerde vaststellingen niet omkeren. Minstens slaagt zij er niet in hier afbreuk aan te doen. Bij de algemene verzuchting dat aangezien zij nog twee minderjarige kinderen heeft, het probleem van terugkeer zich des te meer stelt, ontbreekt eveneens de nodige concrete stoffering. Haar besluit dat niemand haar beschermt en zij niet bang is van haar land maar van haar man, houdt evenmin concrete elementen in die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Ook met haar betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij dan ook niet *in concreto* aan en maakt zij geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 september 2023 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS